

La riquesa del saber

Amb el català fem pinya

La Georgiana viu a Vilafranca del Penedès. Va néixer a Buzău (Romania), té 29 anys i fa 8 anys que va venir a viure a Catalunya.

Vaig arribar quan tenia 21 anys. La idea era venir temporalment per una feina. Un cop aquí, no tot era tan bonic, costava l'idioma, costava trobar feina, i a més, estant en un poble petit em sentia molt aïllada. Vaig marxar i vaig tornar un altre cop, però aquesta vegada les coses van canviar. De fet, m'ha canviat tot. Abans no sabia què fer, estava a casa, mirava la tele o llegia algun llibre... I ara me n'he adonat que a mi no m'està prohibit res, que puc fer les mateixes coses que els altres. En gran part és gràcies als castells i al grup de grallers en el qual estic.

La primera vegada que vaig escoltar música de gralla em va resultar estranya, no la coneixia i no la sentia meua. Un dia vaig anar a una actuació castellera i allà em vaig començar a fixar en els instruments. La meua parella actual em va començar a ensenyar a tocar la gralla, i al cap del temps vam impulsar l'Escola de Grallers dels Xicots, colla on estàvem. Després vam fundar el grup de grallers *Si Fa Sol Toquem* i hem ajudat els *Nens del Vendrell* i la *Colla jove de Vilafranca* a tenir grallers propis.

El català el vaig aprendre de mica en mica i vaig començar a parlar-lo al cap d'uns anys de ser aquí. Quan la meua filla va començar a anar al col·legi, primer li parlava en castellà, perquè a mi no em sortia el català, però m'adonava que allò no anava bé i llavors vaig canviar el xip i m'hi vaig atrevir. La meua filla va néixer a Romania, però ha après a parlar aquí i el català és la seva llengua principal. La Bianca està dins de l'espectre autista i necessitava una sola llengua de referència. Jo em posava el 3/24 tot el dia per aprendre el català, i en conèixer la meua parella actual, nascut aquí, tot va començar a ser més fàcil. Ara la gent ja se'm dirigeix en català, però abans no era així. Encara ara, quan vaig al metge o algú veu que sóc estrangera, em parlen en castellà. Després, sorpresos, em diuen “parles molt bé el català”, i jo els responc irònicament “tu també”, perquè per mi és normal viure a Catalunya i parlar el català.

A la colla castellera hi ha un lligam molt fort cap a la cultura catalana i, en l'àmbit personal, ens donem molt suport. És com una gran família, acabes fent teus els fills dels altres. Abans, al viure en un nucli d'un municipi molt petit (Castellví), es feia pesat estar a Catalunya, però amb aquestes activitats vaig començar a conèixer gent, a interessar-me per la política i les entitats, i ara, fins i tot participo en actes d'un partit polític.

Ara, participant en totes aquestes entitats, sento que visc en pau amb el meu nou entorn. Tinc la sensació que el català ha sobreviscut per la tossuderia i la força del seu poble. S'estimen la seva llengua i s'estimen el país. El defensen tant com poden, o com els deixen. Jo faria el mateix per Romania, si fos necessari.